

S. Boto

Groteletterboek

De man die
gedroomd
werd en andere
verhalen

THRILLERHOUSE

In deze verhalenbundel gebeuren heel normale dingen: een hond die slaapt, een politieagent die een ommetje maakt, een man die een spelletje schaak speelt. Gewoner kan bijna niet. Maar dan komen er andere personen bij: gouddorstige lieden, zingende engelen en overleden mensen. En de werkelijkheid ziet er opeens uit als een spiegel met een barst erin; je kijkt erin en ziet jezelf, maar ergens klopt er iets niet...

De man die
gedroomd werd
en andere verhalen

for the best thrill in town

Dit is een bundel fictieve verhalen. Enige gelijkenis met personages en situaties berust geheel op toeval.

© 2018 THRILLERHOUSE

www.thrillerhouse.com

Auteur: S. Boto

Omslagontwerp: Thrillerhouse

© Omslagfoto: Depositphotos

ISBN 978-94-6260-194-9

1e druk 2011 (Titel *Dicht bij de werkelijkheid.*)

2e druk 2018

Dit boek is ook te verkrijgen als boek met een reguliere (kleine) letter. en als dyslexie-uitgave.

De grondstof waar dit boek van is gemaakt, is afkomstig van verantwoord beheerde bossen om wereldwijd de bossen te behouden.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, hetzij elektronisch, hetzij mechanisch, door middel van druk, fotokopie, film, geluidsband of op welke andere wijze dan ook en/of opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

INHOUD

Kom gauw	6
Het zoontje dat niet thuis was	22
Engelenzang	41
Alles wordt steeds kleiner	47
De gouden val	64
Ik kom elke dag	76
Bloedrode basketbalschoenen	84
De man die gedroomd werd	102
Als je stout bent, krijg je straf	118
Trouw tot na de dood	137
Honger	151
Verloren kennis	161
Toch nog geluk	181
Het schaakspel	194
Brieven aan een geliefde	232
Het gelukkige dorp	255

* Fraaie vertellingen en schitterende plots.

* Heerlijk boek in de trant van Roald Dahl.

Recensies op bol.com.

KOM GAUW

Bij het laatste huisje kreeg ze tenslotte het juiste gevoel van eigenheid. Het lag dicht bij de rand van het bos en werd overschaduwd door de bladeren van een grote eik. Het was een klein, slechts één verdieping tellend woninkje. De voorgevel was begroeid met welig uitwaaiierende klimop,

waardoor de kleine, in lange tijd niet schoongemaakte ruitjes nauwelijks zichtbaar waren.

Rondom het huis was de grote, met onkruid dichtbegroeide tuin, in lange tijd niet onderhouden.

“Ja, dat is het,” zei ze met een vlakke stem, waarin geen enkele emotie doorklonk.

De makelaar die haar begeleidde, keek de vrouw zijdelings aan, zag haar bleke uitdrukkingssloze gelaat toen ze haar hoofd naar hem wendde en keek snel weer voor zich, toen hij haar donkere ogen naar hem zag staren.

“Het is te huur, maar alleen gemeubileerd. Van de eigenaar mag er niets aan het interieur veranderd worden, daarom is het nog redelijk

betaalbaar voor deze omgeving. Ik zal u het huis van binnen laten zien.” De makelaar voelde zich niet erg op zijn gemak door de afstandelijke houding van de jonge vrouw, hetgeen bleek uit zijn wat stuntelige gedrag.

“Ik neem het zoals het is”, zei de vrouw, “en voorlopig voor zes maanden. Ik wil in alle rust aan mijn boek kunnen werken. Morgen kom ik de sleutel op uw kantoor halen en het hele bedrag vooruit betalen.”

Het interieur had een rustige, maar sombere uitstraling die Elja evenwel bijzonder goed kon appreciëren.

De wanden waren bekleed met een zwaar en donkerbruin soort gobelin

en er hingen een paar ouderwetse schilderijen, waarvan de strenge gezichten haar met misprijzende afkeuring aanstaarden, maar daar trok ze zich niets van aan. Haar blikken dwaalden over de kale planken vloer, dof en stoffig en in lang niet gewreven. De zware leren stoelen waren echter bijzonder comfortabel en deden haar gedachten terugdwalen naar haar vorige huis, dat huis met ook zulke leren stoelen, waarin zij, samen met Camiel, zo heerlijk kon verzinken, alles vergetend en samen één zijn. Camiel... een scherpe steek van mentale pijn doorschoot plotseling haar overpeinzingen. Nee, nu niet denken aan wat er nog zo kort geleden gebeurd was; dat wilde

ze niet. Maar ongewild dwaalden haar gedachten toch weer naar het zo onvoorstelbare.

Waarom moest het gebeuren? Ze hadden het samen zo goed gehad... Camiel, jongensachtig en vol bravoure, met zijn knappe, gebruinde uiterlijk. Vol humor en ook zo teder. Zij was op slag verliefd op hem geworden en ze waren vrij snel getrouwd.

Ach... Toen was er het voortdurende twistpunt geweest; zij wilde geen kinderen. Haar jeugd had haar dat voorgoed afgeleerd. Toen was er haar moeder, die alles had geweten, maar nooit de moed had gehad om haar kind te beschermen tegen een vader die deze naam niet mocht hebben. En dan de bange nachten, waarin zij stil

lag te luisteren of haar slaapkamerdeur zachtjes geopend zou worden.

Ze had dat allemaal wel aan Camiel verteld, maar hij deed daar nogal luchtig over.

“Het is nu voorbij,” zei hij dan.

“Probeer het toch uit je hoofd te zetten.”

Maar dat kon ze echt niet; al die vreselijke, onverwerkte ervaringen waren te diep verankerd in haar geest en daarom wilde zij absoluut geen kinderen.

Hij wilde dat wel... en dat ze toch nog in verwachting was geraakt... en dan de hevige ruzies, de verwijten, de scherpe woorden. Waarom moest ze het laten weghalen; het was toch ook zijn kind! Dagen... weken van zwijgende

maaltijden, zijn plotselinge uitbarstingen van woede, haar schuldgevoel, haar tegenwerpingen, nog meer verwijten...

En dan die avond, nog heftiger... zijn hand die haar vol op de wang raakte, de hand die haar altijd zo liefdevol gestreeld had... Hij was meteen weggerend. Even later hoorde ze de auto starten en met gierende banden wegrijden.

“Ik hoop dat je je te pletter rijdt,” schreeuwde ze hem na. Hij hoorde het natuurlijk niet meer, hij was de straat al uit.

Later waren de agenten best wel heel vriendelijk en meelevend geweest:

“Dwars door de slagbomen gereden, mevrouw, geen schijn van kans.”

De eerste tijd was ze verdoofd geweest van verdriet, waarom, waarom moest dat gebeuren?

En dan dat enorme schuldgevoel. Ze wist, ze voelde, dat het allemaal door haar kwam. Als ze het kindje had gehouden... als... als...

En nu zat ze hier dan, thuis was niet meer te leven. Ze doolde daar maar door de stille kamers en kon geen uitweg vinden.

En nu was ze inderdaad hier... in dit kleine huis... het was er niet echt ongezellig. Beneden de grote kamer met woonkeuken en boven, op de eerste verdieping, de slaapkamer met bad en ook nog een grote werkkamer.

Oh, ja, de werkkamer. Ze stond op en aarzelend ging ze de trap op, naar

boven. Ze deed de zware deur open en ging in het schemerdonker in de zware teakhouten bureaustoel zitten. Ze wilde gaan schrijven, alle verdriet en pijn van zich afschrijven, de blanke vellen papier vullen met haar ellende...

En wat dan? Zou ze zich dan beter voelen? Dat hoopte ze vurig, weg van die pijn van binnen, weg van die vretende, schurende pijn.

Haar ogen brandden.

Ze keek naar het ouderwetse, mahoniehouten cilinderbureau, knipte de bureaulamp met de groene kap aan, opende de klep en liet haar blik dwalen over het interieur. Ze zag de met groen laken beklede schrijfklep en de vele laatjes met de messing knopjes.

Het eens groene laken van de klep was

bedekt met een wirwar van vlekken, veroorzaakt door jarenlang gebruik. Ze keek er afwezig naar, de vlekken vormden een patroon, en ze herkende het... o God, ze herkende de schakering van de vlekken. Zag ze daar het gezicht van Camiel? Of verbeeldde ze het zich maar? Zoiets kon toch niet mogelijk zijn?

Ze schudde haar hoofd wild heen en weer, sloot haar ogen en wreef er met haar handen over. Nee! dit wilde ze echt niet. Ze opende haar ogen en het beeld was verdwenen, de vlekken waren gelukkig weer gewoon inktvlekken.

Ze ademde diep in en uit, pakte haar pen en schreef op het geopende schrijfblok: Liefste... liefste... het spijt me zo heel erg...

Ze snikte, legde haar hoofd op het schrijfblad en liet haar tranen de vrije loop.

Het was allemaal haar schuld... haar schuld... haar schuld!

Nooit kon dat nog goedgeemaakt worden. Een zacht schurend geluid... ze keek met betraand gezicht op... Er was niets te zien, of toch wel?

Ze zag het middelste laatje heel langzaam naar voren schuiven en deze maakte dat schrapende geluid; dat was het wat ze gehoord had.

Verbaasd keek ze ernaar. Voor even vergat ze haar verdriet. Het laatje stak half uit de opening, ze keek erin, het was leeg.

Ze trok aan het knopje en het laatje kwam helemaal uit de opening. Toch wel

een erg kort laatje, vond ze, het bureau was veel dieper.

Toen herinnerde ze zich haar grootouders, die zo'n zelfde bureau hadden, en dat had een paar geheime vakken gehad. Nieuwsgierig en ook een beetje zenuwachtig stak ze haar hand in de ladeopening en voelde het houten achterschotje. Ze voelde ook de uitsparing in het hout en schoof het paneeltje opzij.

Aarzelend tastte ze voorzichtig in de ontstane ruimte... en trok met een gil haar hand ijlings terug. Ze had iets warmes gevoeld; het was heel erg droog en heel erg levend.

Was het een muis? of een rat?

Stokstijf zat ze in haar stoel, wat moest ze doen?

Dan... heel zacht en ijl hoorde ze de stem... als in een droom... ach nee... Dat kon toch niet? Niet uit de ladeopening. Maar het kon toch wel degelijk.

“Elja... liefste... het spijt me zo.” De woorden kwamen traag en van heel ver weg.

Met trillende handen pakte ze de bureaulamp en liet het licht naar binnen schijnen. Ze zag een oneindige, diepzwarte leegte, waarin het licht van de lamp hopeloos verloren ging, en verder helemaal niets.

Toen... de hand... ze wist het, ze zag het, dat was het wat ze had gevoeld toen ze haar hand in de opening had gestoken. Het was zijn hand. Ze zag de zegelring, die van Camiels vader geweest was en die hij altijd droeg. Zijn hand... het was

zijn hand die naar haar reikte.

Nog aarzelend en vol ongeloof tastte Elja voorzichtig in de opening, de hand pakte de hare en streelde teder haar vingers, streelde haar handrug en haar palm. Ze herkende de streling, zoals hij haar altijd streelde. Ze huiverde, haar keel was kurkdroog en ze stamelde iets onsamenhangends.

Ze hoorde weer zijn stem: “Liefste, het spijt me zo vreselijk, het spijt me zo heel erg, ik mis je...” En dan: “Kom asjeblieft gauw, kom gauw...” De stem stierf weg, dan, met een laatste snik: “Kom gauw!” De streling was niet meer, geen warme aanraking, geen stem... niets meer... alleen de stilte.

Vertwijfeld tastte ze in de opening rond, niets, niets, ze klauwde aan het houten

achterschotje, geen beweging, ze tuurde in het licht van de lamp naar binnen, ze zag alleen maar een dichte en afgesloten ruimte, niets... niets.

Niets? Ja toch wel... iets wat heel klein en hard en glanzend was. Met bevende vingers tastte ze ernaar en haalde het tevoorschijn.

Het was een ring, een zegelring, zijn zegelring...

Lang, heel lang bleef ze roerloos zitten, ze had geen gedachten, geen wil om verder te gaan. Ze klemde de gouden zegelring in haar hand. Uiteindelijk stond ze op, vastberaden, en liep naar het badkamertje. Ze liet het bad vollopen en liet zich daarna, geheel gekleed, in het water zakken, dat haar omsloot als een warme deken.

Ze sloot haar ogen, de zegelring paste precies om haar duim, en het dunne scheermesje was vlijmscherp. Ze voelde het kerven niet eens en langzaam kleurde het water roze, maar haar gesloten ogen zagen het niet... Ze prevelde: “Lieve Camiel... ik kom, ik kom heel gauw.”

HET ZOONTJE DAT NIET THUIS WAS

Toen ik destijds, als jong agentje en pas van de politieschool, overgeplaatst werd naar het dorpje Holdijk, vond ik dat achteraf niet eens zo heel erg. Het was zo'n plaatsje waar iedereen elkaar kent en waar de sociale controle nog erg groot was. Ik praat natuurlijk over zo'n veertig jaar geleden, de oorlog was al

een paar jaar voorbij en alles ging weer zo z'n gewone gangetje.

Ik had onderdak gevonden bij chef Walraven, die toen al een jaar of vijftig oud moest zijn en dicht tegen zijn pensioen aanzat. Ik bewoonde daar een leuke kamer en had het, alles bij elkaar genomen, best naar m'n zin.

Mevrouw Walraven kon lekker koken en we konden het samen goed vinden.

De Walravens hadden geen kinderen en vonden het, denk ik, ook wel leuk; zo'n jonge knul in huis.

Hoe het zij, ik vond het daar erg fijn, hoewel er natuurlijk weinig spectaculairs te doen was in zo'n gezapig dorpje. Ik maakte elke dag en elke avond plichtsgetrouw mijn rondes en was al gauw bekend met de meeste

dorpelingen. Ik had ook alle tijd om geregeld een praatje met ze te maken en deed de meest eenvoudige dingen in mijn diensttijd. Zoals de kat van de burens uit een boom halen of een paar boodschapjes doen voor de oude mevrouw Takes. Zij was nogal slecht ter been en stelde het op prijs als ik even wat aardappelen of haar medicijnen voor haar haalde. Nou ja, je begrijpt wel wat voor soort werk ik daar deed als aankomend agent. Geen Baantjer heldendaden, nee hoor, gewoon maar een beetje aanlummelen.

Alleen op de zaterdagavonden was er soms wat werk voor mij te doen. Dan dronken de mannen wel eens wat te veel en dan werd het een enkele keer knokken. Dan ging de dader mee

naar het bureau en bleef daar, ter ontzuivering, een nachtje in één van de twee cellen die het politiebureau rijk was. En het was natuurlijk al heel wat, dat er zowaar een echt bureau in het dorpje was. Maar ja, het was dan ook het enige politiebureau in de hele omgeving.

In ieder geval... Ik vermaakte me best wel en bracht de dagen in alle rust en vrede door.

Meestal maakte ik, voor het slapen gaan, nog even een ommetje in de buurt en kuierde op m'n gemakje door de stille en totaal uitgestorven straatjes van het dorp. De dorpingen gingen allemaal vroeg naar bed en als het begon te schemeren zag je geen kip meer op straat.

Die bewuste avond, waarover ik wil vertellen — het was tussen schemer en duisternis — maakte ik ook nog even een wandelingetje. Zonder overigens een bepaald doel te hebben.

Ik liep toen op zeker moment op Het Dijkje. Dat was een paadje aan het eind van het dorp langs het kanaal. Het was niet ver van mijn kosthuis. Ik bekeek de paar oude huisjes die daar, schijnbaar al eeuwenlang, in stille eenvoud aan de ene kant van de dijk stonden, terwijl het kanaal stilletjes aan de andere kant kabbelde, en een late merel in een boom een slaapliedje zong voor wie het maar horen wilde.

Ik bedacht me dat ik de enige was die het beestje kon beluisteren en ik voelde mij tevreden en vredig.

Tot op zeker moment... Een luide knal verstoorde opeens het liefelijke avondgebeuren. Verschrikt keek ik rond en zag een eindje verder een vaagrode gloed uit de raampjes van één van de huisjes stralen. Ik schrok me wezenloos. Want wat ik daar zag, was een beginnende brand op de bovenverdieping van dat oude huisje. Meteen alert snelde ik naar ernaartoe en prentte uit routine in één oogopslag het nummer in mijn geheugen; het was nummer vijftien.

Ik duwde de voordeur open — niemand sloot in die tijd de deur af — en ik kon ongehinderd naar binnen lopen. Ik stormde meteen de smalle houten trap op. Ik zag een openstaande deur en daarachter de nu al wat fellere rode

gloed. Ik hoorde een geluid uit de kamer komen, bedacht me geen moment en rende de kamer binnen.

Wat ik daar zag deed me eensklaps stokstijf bevriezen op mijn plaats.

Vol afschuw zag ik een vreselijk tafereel.

Op de grond lag een vrouw in een grote plas bloed. Ik kon eigenlijk meteen al zien dat ze niet meer leefde; ze was door het hoofd geschoten en lag in een onnatuurlijke houding op de planken vloer. En toen hoorde ik de stem van een man, een dof, haast berustend en onnatuurlijk geluid, welke me wegrukte van het afschuwelijke beeld van de neergeschoten gedaante. Ik had namelijk nog nooit een dergelijk misselijkmakend beeld gezien en had moeite om me te beheersen; ik stond echt te trillen op mijn

benen. De stem van de man bracht me een beetje bij mijn positieven en toen ik naar hem keek, zag ik dat hij daar aan het eind van de kamer op de rand van het bed zat. Wat me nog meer van mijn stuk bracht, was het feit dat hij een groot jachtgeweer in de armen had en dat was recht op mij gericht.

Ik verstijfde van angst. Wat moest ik in vredesnaam doen? Ik kon me niet bewegen en keek de man alleen maar aan. Het leek me een doodgewone landarbeider in zijn manchesterbroek en ruw flanellen hemd, maar hij had een spierwit weggetrokken gelaat met van haat vertrokken lippen die me met een akelige grimlach toegrijsden.

“Goa weg, mien jong,” sprak de man zonder enige intonatie. Maar

uit zijn stem klonk, naast de duidelijke dreiging, ook nog iets anders. Er klonk een ondertoon van verdriet in door. Nee, geen verdriet, eerder van grote wanhoop. Ik kon het destijds niet goed bevatten, noch omschrijven, maar het klonk in- en intriest.

Nogmaals sprak de man: “Goa weg, mien jong, of ik schiet oe ook voor d’n donder.”

Ik keek recht in de loop van het onrustbarend grote jachtgeweer.

“Maar... maar,” stotterde ik, en wees op de vrouw die daar bewegingloos op de grond lag. Inmiddels waren de vurige tongen van de aanwakkerende brand, nogal dreigend, prominenter geworden.

De man richtte zijn blikken op de levenloze vrouw en toen weer naar mij.

“Het is veurbie, mien jong, ze het heur

verdiende loon gekregen.”

Op het moment dat ik hem de haan hoorde spannen van het almaar groter lijkende jachtgeweer, herkreeg ik de macht weer over m'n ledematen. Ik draaide me om en spurtte de trap af om hulp te gaan halen. Halverwege de trap hoorde ik weer een enorme knal en ik dacht dat hij mij een schot hagel had nagezonden. Ik verdubbelde m'n snelheid en struikelde half de deur uit en rende naar het huisje van de bureu. Ik bonsde zo hard ik kon op de deur, onderwijl luidkeels “Help! Help!” roepend.

Na een lange tijd, welke mij een eeuwigheid leek te duren, ging de deur van het belendende huisje open en was de argwanende blik van een man in

hansop onderzoekend op mij gericht.

“Wat most doe hier in het holst van de nacht?” gromde hij.

“Vlug... vlug,” riep ik hem toe. “Er is iemand vermoord en het huisje hiernaast staat in brand.”

“Woar dan?” vroeg de man in de deuropening.

“Hiernaast, op nummer vijftien! Vlug, ik moet hulp hebben! Heeft u telefoon?”

De man reageerde helemaal niet op mijn geschreeuw maar keek me met zo'n eigenaardige blik aan, dat ik me afvroeg of hij wel helemaal goed snik was en toen smeed hij de deur pal voor mijn neus dicht.

Zonder verder naar het brandende huisje te kijken rende ik het erf van deze buurman af en holde zo snel ik kon naar

het huis van Walraven en kon toen van het hijgen haast geen woord meer uitbrengen.

“Brand...” hijgde ik. “Ga gauw met me mee en bel de brandweer.”

“Rustig, m’n jongen.” De stem van Walraven kalmeerde me een beetje.

“Waar is die brand?” vroeg hij.

“En er is ook een lijk,” wist ik er uit te persen. “Een vrouw... doodgeschoten! En een plas bloed...”

“Goed, goed, jongen.” Walraven leek een beetje kriegel te worden van mijn onprofessionele gedrag. “Rustig nu, en vertel op.”

“Aan Het Dijkje, op nummer vijftien! Die man heeft zijn vrouw doodgeschoten en heeft toen brand gesticht en toen hoorde ik nog een

schot en toen dacht ik dat hij mij ook wilde doodschieten en toen ging ik naar de buurman om hulp te halen en die gooide de deur voor m'n neus dicht en toen ben ik heel hard hiernaartoe gehold en nou moet u de brandweer bellen,” gooide ik er in één adem uit. Walraven keek me aan met net zo'n eigenaardige blik als die van de onwillige buurman: “Zei je nummer vijftien, jong?”

“Ja, ja, kom nou gauw mee. Er is daar iets vreselijks gebeurd.”

Walraven trok een jasje aan en nam me bij m'n arm. “We gaan eens even kijken op Het Dijkje,” zei hij.

Samen liepen we het kleine stukje naar de plek des onheils.

Walraven sprak geen woord meer en

bleef kalm doorlopen, hoezeer ik hem ook tot spoed maande.

“Kalm aan, jong,” zei hij almaar.

“Wat gebeurd is, is toch al gebeurd en daar kunnen wij niet veel meer aan veranderen.”

Ik begreep zijn houding totaal niet. Dit was toch ernstig? We liepen voorbij de eerste huisjes aan Het Dijkje en passeerden nummer twaalf en dertien. Bij nummer veertien aangekomen zagen we juist de buurman naar buiten komen. Hij had kennelijk onze voetstappen in de stille avond gehoord.

“N’oavond, Barend,” zei Walraven.

“N’oavond, chef,” zei Barend en maakte een soort saluerend gebaar. Ik groette hem ook en keek toen naar het huisje nummer vijftien, waar ik een grote

brand verwachtte. In plaats daarvan zag ik alleen maar een wildernis van struiken en halfvolwassen bomen en daartussen de restanten van de muren van iets wat ooit eens een huisje geweest moest zijn.

Verbijsterd keek ik ernaar en staarde toen Walraven aan.

“Wat, wat?” kon ik alleen maar uitbrengen.

“Kom maar mee naar huis, jong,” zei Walraven. “Daar zal ik proberen het je uit te leggen.”

We wensten Barend een goede nacht en gingen stilzwijgend terug naar het huis van Walraven, die weigerde ook maar iets te zeggen, ondanks dat ik hem steeds maar bestookte met allerlei vragen.

“Straks, jong,” zei hij alleen maar.
Thuis gekomen gingen we in de woonkamer zitten en schonk vrouw Walraven ons een kopje warme melk in. Ik keek Walraven vragend aan.
“Zo’n veertig jaar geleden,” begon hij, “woonde en leefde in dat huisje nummer vijftien een klein gezinnetje; vader, moeder en een zoontje van een jaar of acht.”

Hij zweeg een ogenblikje en vrouw Walraven streek even met haar hand over zijn arm, het was een liefkozend gebaar. Ik begreep haar intentie op dat moment helemaal niet, ze was nooit zo openlijk intiem met haar man. Walraven ging verder en zei: “Ja, jong, ik weet dat het leven heel gekke bokkensprongen kan maken en ik

snap absoluut niet hoe het mogelijk is. Maar je moet weten... Wat jij daar gezien hebt, is al heel, heel lang geleden gebeurd. Ik begrijp niet hoe dat nou vanavond heeft kunnen plaatsvinden. Ik begrijp het echt niet. Dat jij dat nou op deze manier moest beleven...” Weer zweeg Walraven en veegde even met zijn hand over zijn voorhoofd alsof hij een nare herinnering wilde wegvagen. Vrouw Walraven keek haar man vol genegenheid aan en zei toen zachtjes tegen mij: “Dit moet een grote schok voor hem zijn. Hij heeft dat hele gebeuren nooit goed kunnen verwerken.”

Walraven zuchtte diep. Zijn schouders waren gebogen alsof hij een grote last moest torsen. Langzaam schudde hij

zijn hoofd en vertelde toen verder: “Het is op een donkere novemberavond gebeurd, juist zoals deze avond. Wat er zich toen precies heeft afgespeeld en waarom het gebeurd is, weet niemand. Wat wel is gebleken, is dat de man zijn vrouw van het leven beroofde en toen zichzelf door het hoofd heeft geschoten. Niemand weet waarom hij dat gedaan heeft. Gelukkig was hun jongen, hun zoontje, op dat moment niet thuis. Die logeerde bij een tante en moest het verhaal pas later horen van de politie. En jongen, dat jij, juist jij dat nou moest beleven, dat begrijp ik echt helemaal niet.”

Walraven hield op met praten en veegde, schijnbaar achteloos, met zijn hand over de ogen. Hij perste zijn

lippen op elkaar en schokschouderde even. Weer zuchtte hij diep en dat klonk zo onwaarschijnlijk triest, dat ik het niet kon plaatsen. Toen zag ik dat zijn vrouw haar arm om de schouders van haar man sloeg en ik zag hem schokken van een door mij niet begrepen emotie.

Dan, als in een bliksemflits, begreep ik de waarheid...

“Chef?” vroeg ik verbijsterd. “Was jij... Ben jij?”

Walraven knikte en veegde langs zijn ogen, zijn gezicht was smartelijk vertrokken.

“Ja, jong, ik was het zoontje dat op die avond niet thuis was.”